

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobce: **V. S.**
státní příslušník U.
trvale bytem U., Z. o., I. r.,
L.
zastoupen advokátkou Mgr. Eliškou Losertovou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, č. j. CPR-30028-2/ČJ-2017-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou původně k Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu jako místně příslušnému usnesením městského soudu ze dne 15. 5. 2018, č. j. 1 A 45/2018-13, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2017, č. j. KRPS-266576-27/ČJ-2017-010025-SV. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce šesti měsíců. Současně určil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a stanovil žalobci dobu k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce předně upozorňuje na to, že nebyl náležitě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalovaná rovněž svým rozhodnutím porušila základní pravidla pro výkon činnosti správního orgánu stanovené v § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí je též v rozporu s principem přiměřenosti při posuzování dopadů rozhodnutí správního orgánu obsaženým v § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná zejména nepřihlédla k délce pobytu žalobce na území ČR. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalované, že správní orgán I. stupně se odůvodněním přiměřenosti správního vyhoštění dle citovaného ustanovení náležitě zabýval, neboť dostatečně nezohlednil druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Ten pobýval na území ČR pouze dva měsíce, cestoval zde a přivydělával si. Vzhledem k tomu, že tu neměl zajištěno trvalé ubytování ani zaměstnání, nelze tak hovořit o dlouhodobém závazku. Také s ohledem na tuto nejistotu žalobce dosud nepodal žádost o pracovní vízum na území ČR a následné povolení k výkonu zaměstnání, byl však připraven tak učinit. Zároveň zdůraznil, že během svého pobytu v ČR neporušil žádné jiné zákonné povinnosti a vždy se zde choval řádně. Žalovaná rovněž nedostatečně zohlednila ekonomické dopady, které bude mít správní vyhoštění pro žalobce do budoucna, tedy ten fakt, že nebude moci pracovat na území celé EU po dobu 6 měsíců, zvláště s přihlédnutím k tomu, že najít zaměstnání na Ukrajině je složité. Zároveň je nutné zohlednit, že byl v minulosti držitelem víz, na jejichž základě byl oprávněn pobývat a pracovat na území ČR, kdy byl v období od 7. 11. 2016 do 31. 1. 2018 držitelem krátkodobého víza (jednorázového víza k pobytu do 90 dnů až účelem zaměstnání), dále byl také žalobci v minulosti povolen dlouhodobý pobyt, a to od 24. 8. 2006 do 31. 12. 2007 za účelem zaměstnání a od 20. 11. 2007 do 19. 11. 2011 za účelem výkonu funkce výkonného manažera. Žalobce současně poukázal na to, že dobu, po kterou mu nebude umožněn vstup na území EU, není možné považovat za přiměřenou, neboť nebyla dostatečně zohledněna závažnost porušení povinnosti a také skutečnost, že po celou dobu se správním orgánem spolupracoval.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě toliko uvedla, že správní orgán I. stupně protiprávní jednání žalobce řádně zjistil, spisovým materiálem doložil a dostatečně odůvodnil. Žalovaná současně nezjistila taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení. Pokud jde o uplatněné žalobní námitky, odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se v rámci správního řízení vypořádala zcela dostačujícím způsobem se vším, co uvedl žalobce i s tím, co vyšlo v řízení najevo.
4. Ze správního spisu soud v dané věci především ověřil, že dne 24. 8. 2017 byla provedena pobyťová kontrola v obci H. B. na stavbě rodinného domu na parcele č. X v ulici V L., v rámci níž byl kontrolován žalobce, který měl v cestovním dokladu vylepeno polské dlouhodobé vízum č. X s platností od 7. 2. 2017 do 31. 10. 2017, délka pobytu 267 dní, počet vstupů M., s účelem vydání 05 (vízum uděleno za účelem výkonu práce cizincem v období nepřesahujícím 6 měsíců po sobě jdoucích 12 měsíců, a to na základě prohlášení o záměru pověřit výkonem práce podané u okresního úřadu práce). V době kontroly žalobce

prováděl úpravu fasády domu, byl oblečen do pracovního oděvu a zřetelně zašpiněn. Vízum žalobce dle daného záznamu opravňuje k pobytu na území ČR, nikoliv však k výkonu výdělečné činnosti (úřední záznam správního orgánu I. stupně ze dne 24. 8. 2017, č. j. KRPS-266576-1/ČJ-2017-010023). Téhož dne pak správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení ve věci jeho správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců (oznámení č. j. KRPS-266576-11/ČJ-2017-010023). Žalobce byl téhož dne i vyslechnut, přičemž v rámci výsledku především uvedl, že vycestoval z Ukrajiny dne 28. 6. 2017 do Slovenské republiky, a dále pak pokračoval rovnou do Horního Bezděkova v ČR, kde měl již z Ukrajiny zařízenou práci. Celou dobu, tedy přibližně 2 měsíce, tam pracoval na úpravě fasády domu, avšak odmítl sdělit, kdo mu tuto práci zprostředkoval a kdo jej zaměstnal. Neměl sjednanou žádnou pracovní smlouvu, vše bylo dohodnuto jen ústně. Za provedenou práci nedostal dosud nic zaplaceného a nebyla mu uhrazena ani žádná záloha. V Polsku nikdy nebyl, ani tam nepracoval. Kromě samotného polského víza měl dále pouze prohlášení o záměru pověřit výkonem práce, pracovní povolení však neměl a neměl taktéž zažádáno ani o žádné jiné vízum. Rovněž tak nežádal v žádném členském státě EU o azyl nebo mezinárodní ochranu. Uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že musí mít pracovní povolení, ale nevěděl, co mu za porušení této povinnosti hrozí. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný, bezdětný a na Ukrajině má oba rodiče, bratra a sestru, přičemž všichni žijí v Zakarpatské oblasti. Jeho zdravotní stav je dobrý a v návratu na Ukrajinu mu nebrání žádná překážka. Má se tam kam vrátit, nebyl by tam rovněž ani ohrožen trestem smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením. Hrozilo by mu případně pouze odvedení do války. V ČR cestuje, nemá zde žádné trvalejší bydliště, a pokud jde o společenské či kulturní vazby, má tu nějaké přátele, se kterými občas zajde na pivo. Jako zásah do soukromého a rodinného života v důsledku případného vyhoštění označil pouze to, že na Ukrajině není žádná práce a musel by proto jet pracovat do Ruska (protokol č. j. KRPS-266576-12/ČJ-2017-010023).

5. Součástí správního spisu je dále mimo jiné kopie cestovního dokladu žalobce, fotografie žalobce ze stavby, fotografie stavby, výpis z lustrace osoby žalobce v živnostenském rejstříku s negativním výsledkem a sdělení Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Příbrami, ze dne 7. 9. 2017, podle něhož žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání.
6. Jak ze správního spisu v dané věci dále plyne, správní orgán I. stupně poté, co si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce (stanovisko ze dne 8. 9. 2017) shora již označeným rozhodnutím ze dne 13. 10. 2017 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 6 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 10. 2017 odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
7. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 4. 2018 a nikoliv 24. 4. 2018, jak uvádí v žalobě) přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 119 odst. 1 písm. b) bod 3

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

zákonu o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

9. Ve vztahu k uvozující námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány obou stupňů vycházely (obsah správního spisu byl již reprodukován výše) a podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Především je třeba k této námitce žalobce poukázat na to, že nijak blíže nespecifikuje, v čem (tedy v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, a rovněž ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. Za těchto okolností mohl soud toliko v obecné rovině dospět k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008-78). Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení toho, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, v tomto ohledu vyslechla samotného žalobce a provedla důkazy dostupnými listinami. Ostatně sám žalobce během celého správního řízení nepopíral, že na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání a stejně tak sám sdělil, že případné správní vyhoštění by ho zasáhlo toliko po stránce ekonomické. Soud za daného stavu věci nemá pochybnosti, že na základě těchto důkazů byly zjištěny okolnosti rozhodné pro zjištění, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a rovněž, že v důsledku správního vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života. Zde je ostatně nutno znovu připomenout, že žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznášel a již jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo obecného charakteru.
10. Krajský soud se pak neztotožňuje ani s argumentací žalobce, podle něhož žalovaná svým rozhodnutím porušila základní pravidla pro výkon činnosti správního orgánu stanovená v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, tedy se zásadou, že správní orgán chrání práva nabytá v dobré víře a zásadou ochrany veřejného zájmu, jakož i s principem, že při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce zde opětovně setrvává u zcela všeobecně formulované námitky bez bližší specifikace, jakým způsobem mělo ze strany žalované k porušení uvedených ustanovení správního řádu dojít. Soud se tedy i k této námitce mohl (rovněž s odkazem na shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) vyjádřit pouze v obecné rovině tak, že porušení citovaných ustanovení napadeným rozhodnutím neshledal. Z obsahu spisu není zřejmé, jaká práva nabytá v dobré víře měla být správními orgány chráněna, neboť sám žalobce při výslechu uvedl, že si byl vědom, že musí mít pracovní povolení, a přestože tedy znal zákonem stanovenou povinnost, tuto vědomě porušil. Pokud pak jde o rozpor se zásadou ochrany veřejného zájmu, lze přisvědčit žalované, že je naopak v souladu

s veřejným zájmem, aby se na území ČR pohybovali cizinci dodržující právní řád. Napadené rozhodnutí pak ani v žádném ohledu nevybočuje z rámce toho, jak správní orgány v obdobných případech rozhodují a nelze jej hodnotit jako překvapivé rozhodnutí, které by bylo v rozporu s legitimním očekáváním žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc zřejmé, že se touto otázkou zabýval, zejména pak při stanovení výše doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU.

11. Důvodnou pak soud neshledal ani námitku žalobce, podle níž správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgány v dané věci své povinnosti dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi samotného žalobce žijí všichni členové jeho nejužší rodiny (tj. rodiče, bratr a sestra) na území Ukrajiny a on sám se tam má kam vrátit. Na území ČR naproti tomu nemá žádné hlubší vazby a k jeho integraci do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území ČR krátkou dobu. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že nejbližší rodinné vztahy žalobce váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k ČR či jinému členskému státu EU. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobce, který sám označil za dobrý, takže potřebu jeho setrvání na území ČR nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Správní orgány se rovněž zabývaly i druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, přičemž logicky uzavřely, že pracovní vízum Polské republiky si žalobce vyřídil pouze z důvodu výdělku, na území přicestoval ČR výlučně za účelem zaměstnání, které si dopředu sjednal již na Ukrajině. Přitom si byl dobře vědom, že samo vízum jej k tomu neopravňuje a musí mít povolení k zaměstnání. Přesto zde pracoval po dobu 2 měsíců, což správní orgány vyhodnotily jako nikoliv nahodilé a krátkodobé jednání. Skutečnost, že žalobce měl mít v úmyslu si do budoucna pracovní povolení zajistit, je pak pro posouzení dané otázky zcela bez významu, stejně jako to, že byl v minulosti držitelem víz, na jejichž základě byl oprávněn pobývat a pracovat na území ČR. Pokud pak jde o namítané nedostatečné zohlednění ekonomických dopadů, které pro žalobce bude mít správní vyhoštění do budoucna, k tomu je třeba uvést, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nemá sloužit jako ochrana před zhoršenou ekonomickou situací v zemi původu. Takové prohloubení odpovědnosti státu za ekonomické podmínky ve třetích zemích nemá žádnou oporu v zákoně. Ekonomické důvody je možné za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince považovat pouze výjimečně, a to např. v případech, kdy by v důsledku správního vyhoštění hrozila cizinci ztráta významných ekonomických hodnot, pokud by existovaly důvodné obavy, že by se cizinec dostal do stavu hmotné nouze ohrožující jeho zdraví či život atp. Takové či srovnatelné skutečnosti však žalobce netvrdil ani neosvědčil. Uvedl toliko to, že na Ukrajině je těžké sehnat zaměstnání a bude proto muset za prací odcestovat do Ruské federace. Soud tedy uzavírá, že nemá pochybnost v tom smyslu, že by správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu

představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobce a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly přitom ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou v dané věci nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

12. V neposlední řadě pak žalobce namítal též nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU. Podle něj byla nedostatečně zohledněna závažnost porušení povinností a dále také ta skutečnost, že žalobce se správním orgánem po celou dobu spolupracoval. K tomu je třeba uvést, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány nepřihlédly k jemu namítaným skutečnostem. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. I. stupně je naopak zřejmé, že zohlednil jak délku nelegálního výkonu zaměstnání na území ČR, resp. délku, kterou mu lze skutečně prokázat, jakož i závažnost porušení zákona (viz str. 9 jeho rozhodnutí). Žalovaná se pak v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž vzhledem k tomu, že žalobce v této souvislosti neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádné konkrétní námitky, považuje soud takové odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za dostatečné, neboť lze mít za to, že správní orgány vzaly do úvahy pro danou otázku rozhodující okolnosti (především závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání). Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní ve smyslu dosažení intenzity možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
13. Vzhledem k tomu, že soud žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce